

O privire în veșnicie

1 Corinteni 15,20-28: „Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit. Pentru că, întrucât prin om este moartea, prin om și învierea morților. Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui; atunci va fi sfârșitul, când El va da Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată, când va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere. Pentru că El trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Cel din urmă vrăjmaș desființat va fi moartea. Pentru că El ,a supus toate sub picioarele Lui’. Dar, când spune că toate au fost supuse, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus toate. Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.”

Când vorbim despre veșnicie în adevăratul sens al cuvântului, atunci aceasta este timpul situat înainte de a fi creația, înainte de începutul din Geneza 1.1. Însă nu m-am exprimat corect, căci am zis timpul *înainte* de Geneza 1.1 – dar în veșnicie nu există timp. Este veșnicia înainte de începutul când Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și veșnicie este și ce va urma după evenimentele descrise în Apocalipsa 20; după ce a avut loc ce a profetizat Petru, că „elementele aprinse de mare căldură se vor topi”. Atunci, potrivit cu făgăduința lui Dumnezeu, vor fi ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea (2 Petru 3.12,13). Perioada scurtă dintre veșnicie, înainte ca Dumnezeu la început să creeze cerurile și pământul, și veșnicia după aceea, este *timpul* – ceea ce este decupat din veșnicie, ceea ce are o lungime măsurabilă, o lungime care se lasă subîmpărțită.

Noi nu putem înțelege noțiunea de veșnicie. Îmi amintesc de o întâmplare mică de odinioară. Un împărat a întrebat pe cineva, cunoscut pentru înțelepciunea lui mare: „Explică-mi, ce înseamnă veșnic.” Răspunsul a fost: „Într-o țară îndepărtată este un munte de cupru, fier și aliajele lor, al cărui vârf este până la nori. O dată la o mie de ani o păsărică își freacă ciocul de munte. Când muntele a devenit așa de tocit, că el a dispărut, atunci a trecut o secundă din veșnicie.” Acest răspuns ne dă o mică impresie despre ceea ce înseamnă „veșnic”, chiar dacă nu este în chip desăvârșit, căci în veșnicie nu există timp, și de aceea nu sunt nici secunde.

Noi aplicăm cuvântul „veșnicie” și la ceea ce este în afara lumii, în afara a ceea ce se vede aici pe pământ. Când oamenii mor, se spune, că ei au trecut din timp în veșnicie, căci ei au părăsit pământul, au părăsit ce este vremelnic. Însă aici lipsește o caracteristică importantă a veșniciei: caracterul netransformabil. În primele versete din Apocalipsa 21, unde este vorba de cerul nou și pământul nou – veșnicia -, se spune: „Și marea nu mai este”. Aceasta ne indică, că lucrurile veșnice nu se schimbă. Căci nimic nu prezintă mai bine caracterul schimbător și transformarea, decât marea. Deci, marea nu va mai exista atunci. Nimic nu se va mai schimba. Însă starea acelor care acum nu mai sunt pe pământ, deci aceia, așa cum spunem noi, care sunt în veșnicie, nu este încă netransformabilă – ei toți vor învia.

Și tocmai despre înviere este vorba în textul pe care l-am citat. Domnul Isus a fost înviat dintre morți. Și așa cum moartea a venit *printr-un om*, prin Adam, tot așa învierea morților va avea loc *printr-un Om*, prin Omul Hristos Isus. „Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în

Hristos, toți vor fi făcuți vii” (versetul 22). Însă apoi se spune mai departe: „dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos. După aceea, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.” (versetele 23-26).

Aici se descrie, când vor învia morții. Cel dintâi este Hristos. După aceea urmează un „apoi” (versetul 23): cei care sunt ai lui Hristos (deci credincioșii care au murit), vor învia dintre morți la venirea Domnului. Scriptura nu vorbește aici direct despre „înviere” ci ea spune, că Domnul va nimici moartea. Când El va fi nimicit moartea, atunci aceia, care au fost în moarte, *nu* vor mai fi în moarte. De aceea în Apocalipsa 20,14 se spune: „Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc.” Atunci morții vor sta înaintea marelui tron alb. Acolo nu se spune că ei au fost făcuți vii. Trupurile celor necredincioși vor fi realmente înviate, dar Dumnezeu nu numește aceasta „viață”. Dumnezeu numește „viață” numai ceea ce credincioșii au deja acum pe pământ și apoi în veșnicie: viața, pe care ei au primit-o prin nașterea din nou. Cu toate că morții vor învia – trupurile lor vor ieși din morminte și sufletul și trupul se vor unii -, Dumnezeu nu numește aceasta „viață”. Dumnezeu și atunci îi numește „morții”. Ei vor sta înaintea marelui tron alb, vor fi judecați și vor fi aruncați în iazul de foc. Dumnezeu numește aceasta moartea a doua. Moartea nu este o stare de inconștiență, nu este încetarea existenței, ci ea înseamnă „despărțire”. Moartea trupească este despărțirea sufletului de trup. Moartea a doua, moartea veșnică, este despărțirea de viață, despărțirea de Dumnezeu, Izvorul oricărei vieți. Ei vor fi acolo veșnic în întuneric, în foc, despărțiți de Dumnezeu. De aceea Dumnezeu spune, că ei vor fi în moartea a doua.

La cei care au trecut din viață în veșnicie, găsim deci trei etape ale învierii:

1. Domnul Isus a înviat dintre morți.
2. Vine ziua în care toți credincioșii, care au murit, vor învia. Sufletul și trupul se vor unii și vor trece în starea neschimbabilă.
3. După aceea vine ziua, în care și morții necredincioși vor învia. Ei vor fi atunci aruncați acolo unde vor fi pentru totdeauna și neschimbabil, despre care Domnul Isus spune: „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9.48). Starea aceasta nu se va schimba niciodată. Aceasta este destinația lor definitivă.

Să privim mai întâi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre starea în care se află cei morți. Gândesc că noi toți am auzit destul ce spun oamenii: „Nu știe nimeni, căci nimeni nu a venit încă înapoi”. Este adevărat, că nici un om de pe pământ, fără o descoperire deosebită din partea lui Dumnezeu, nu poate ști ce se petrece după moarte, și de asemenea este adevărat, că cineva, care a trecut pragul în veșnicie, nu mai poate veni înapoi. Căci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ori încotro ar cădea copacul ... în locul unde cade, acolo rămâne” (Eclesiastul 11,3). Și tocmai din ceea ce „Părintele veșniciei”, Domnul Isus Însuși, ne spune despre starea după moarte, se vede clar că cei care sunt acolo nu vor veni înapoi, ca să ne relateze aici cum arată acolo. Ce povestesc spiritiști despre vorbirea cu duhurile celor morți, este înșelătorie. Vocile nu sunt ale celor morți, ci sunt ale demonilor.

Omul bogat din Hades a spus: „Te rog, atunci, părinte, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu” (Luca 16,27), la care Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei”. Apoi omul bogat s-a mai rugat încă o dată în versetul 30: „Nu, părinte Avraam, ci, dacă se va

duce la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi”. Avraam a răspuns iarăși: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor fi înduplecați nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți.”

Dar cât este de adevărat că nici un om nu poate ști de la sine însuși cum arată după moarte, este totuși cineva care știe foarte bine și care ne-a făcut cunoscut. Aici în Luca 16 a vorbit un adevărat Om, dar un Om care putea spune despre Sine: „Fiul Omului care este în cer”. Când Domnul a spus aceasta în Ioan 3,13, El nu a spus: „Fiul Omului, care *era* în cer”. Noi trebuie să reținem bine aceasta. El era Dumnezeu din veșnicie, și El a venit pe pământ, ca să devină Om. În epistola către Evrei citim: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule”, și: „Tu Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10.7,5). Da, El era Dumnezeul veșnic, care a devenit Omul adevărat.

Noi putem înțelege, că deseori se spune: „Domnul Isus a părăsit cerul și a venit pe pământ”. Și este adevărat, că El a venit pe pământ. Dar Scriptura nu spune că El a părăsit cerul. În timp ce El era aici pe pământ și discuta cu Nicodim în Palestina, El a spus despre Sine Însuși: „Fiul Omului, care *este* în cer”. Pe când era pe pământ, în același timp El era în cer. Căci El a fost cu adevărat Om, dar tot așa de adevărat Dumnezeu. În timp ce El vorbea cu Nicodim, El a putut în același timp să-i spună, ce El a văzut și a auzit în cer, deoarece El este Dumnezeul atotputernic, atotștiutor, preamărit în veșnicie.

Deja atunci o grupă de iudei, saducheii, ziceau, așa cum spun mulți oameni astăzi: „Odată cu moartea s-a terminat totul”. Ei luau în derâdere pe ceilalți și spuneau: „Voi puteți ușor spune că este o viață după moarte și o înviere, dar dovediți-ne aceasta încă o dată. Nimeni nu poate ști aceasta, căci nimeni nu s-a întors de acolo!” Atunci El, „Părintele veșniciei” a ridicat pentru un moment perdeaua care desparte veșnicia de timp, și a arătat în ce loc și în ce stare se află cei care au murit. Unii sunt de părerea că această întâmplare cu omul bogat și cu Lazăr ar fi o pildă. Dar niciunde nu scrie aceasta. Nu este o pildă. Domnul Isus vorbește despre doi oameni, care au trăit realmente pe pământ. El, Cel care de la început cunoștea pe toți oamenii (căci ei sunt creaturile Lui) și pentru care nici un lucru nu este ascuns, a ales doi oameni dintre toți cei morți și ni-i prezintă.

Acești doi oameni indică spre faptul că pentru om sunt două posibilități: oamenii se duc ori în locul unde este omul bogat, ori în locul unde este Lazăr cel sărac. Cu certitudine este o diferență în ceea ce privește pedeapsa (așa cum este cazul și cu răsplătirea celor credincioși, compară de exemplu cu Luca 19.15-19). Nu toți oamenii, care nu și-au luat adăpost la Domnul Isus, vor fi la fel de aspru pedepsiți. Domnul Isus vorbește despre „întunericul de afară (sau: cel mai din afară)” (Matei 8.12; 22.13; 25.30), ceea ce se poate deduce că există și un domeniu mai în interior al întunericului. El mai vorbește și despre cineva, care va fi bătut cu multe lovituri, și de cineva, care va fi bătut cu mai puține lovituri (Luca 12.47,48). Și în Apocalipsa 20,12 citim, că morții dinaintea scaunului de domnie mare și alb vor fi judecați după *faptele* lor.

Dacă un păgân, care niciodată nu a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, moare neîntors la Dumnezeu, atunci el va primi o pedeapsă mai mică decât cel care a auzit Evanghelia, dar a refuzat s-o primească. Dacă cineva nu a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dar a lucrat împotriva gândurilor lui Dumnezeu, atunci el nu este așa de vinovat ca cineva care cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu și cu toate acestea merge pe căile lui proprii, care știe care sunt gândurile lui Dumnezeu, dar cu îndrăzneală le desconsideră. Însă chiar dacă există diferențe în mărimea pedepsei, totuși soarta generală este aceeași. Apocalipsa 20,15 ne arată că toți necredincioșii vor fi în veșnicie în iazul de foc.

Principal înaintea lui Dumnezeu sunt numai două grupe de oameni. Cei care s-au pocăit și au mărturisit lui Dumnezeu păcatele lor, aparțin grupei de oameni care vor avea o bucurie și o fericire veșnică. Și cei care au refuzat să se pocăiască, aparțin celeilalte grupe de oameni, care vor fi aruncați în iazul de foc.

În Luca 16.19-31 Domnul Isus ne prezintă aceste două grupe de oameni, luând din fiecare grupă un om ca model. „Era un om bogat, care se îmbrăca în purpură și în in subțire și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și de strălucire. La ușa lui era pus un sărac, numit Lazăr, plin de bube, dorind mult să se sature cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele. A venit timpul când săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat.”

Dacă citim atent aceste versete, vom remarca unele lucruri importante. Mai întâi acolo era un om, care era bogat, îmbrăcat în purpură și în in subțire, și care în fiecare zi trăia în veselie și strălucire; și un anumit sărac, care era bolnav și flămând, cu numele Lazăr. Fiul lui Dumnezeu descrie aici pe cei doi bărbați, și El numește numele unuia, dar pe al celuilalt nu-l numește. Aceasta este cheia pentru toată întâmplarea. În Luca 10 cei șaptezeci s-au întors înapoi din misiunea pe care le-a dat-o Domnul, și I-au zis: „Doamne, chiar și demonii ne sunt supuși în Numele Tău!” (versetul 17). Însă Domnul răspunde: „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.” (versetul 20). Acesta este punctul decisiv. Prin aceasta se decide unde omul își va petrece veșnicia. Lazăr era cunoscut Domnului Isus, și El îl numește cu numele. Acesta este un nume minunat, căci „Lazăr” înseamnă „Dumnezeu este ajutorul meu”. Omul era sărac și bolnav, în lume nu avea nici o valoare. El trăia în foamete și suferință. Probabil nu avea familie, căci atunci cu siguranță nu ar fi zăcut acolo așa bolnav, ca cerșetor, înconjurat de câini. Dar Dumnezeu l-a cunoscut. În cer el era cunoscut ca unul care avea pe Dumnezeu ca ajutor, care L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute.

Omul bogat nu avea nevoie de ajutor. Cine este bogat și în toate zilele poate trăi vesel și în lux, cine are prieteni și trăiește într-o casă domnească (căci o casă obișnuită nu are porți) – pentru ce are el nevoie de ajutor? Un astfel de om se poate foarte bine ajuta singur! Omul bogat nu s-a gândit niciodată să roage pe Dumnezeu să-i vină în ajutor. De aceea el era „necunoscut” în cer.

Și apoi a venit momentul, când amândoi au trebuit să părăsească pământul. Săracul a murit, și ce oamenii nu au văzut, aceasta ne relatează Domnul Isus aici. Când Lazăr a murit, îngerii stăteau pregătiți și l-au dus direct în sânul lui Avraam, în locul pe care Domnul Însuși la cruce îl numește „Paradis”. Acesta era locul unde s-a dus Lazăr și unde el este de mai mult de 1900 de ani. Cu cât timp înainte murise el, atunci când Domnul Isus relatează această întâmplare, nu știm. Cel puțin de 1900 de ani Lazăr este deja la Domnul Isus. El este în locul despre care Pavel spune în Filipeni 1,23: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.” Un loc minunat! Avraam a spus despre acesta: „aici, el este mângâiat” (versetul 25). Nu ne face aceasta să ne gândim la cuvintele din Apocalipsa 21? Acolo într-adevăr nu este descris Paradisul, căci acolo este vorba de starea veșnică, după ce cerurile și pământul au trecut prin foc și este un cer nou și un pământ nou, dar se spune: „Și El (Dumnezeu) va șterge orice lacrimă din ochii lor” (versetul 4). Așa se spune aici despre Lazăr: „El este mângâiat”. Aceasta este poziția acelor care L-au luat pe Dumnezeu ca ajutor al lor. Și ca să vorbim cu cuvintele Noului Testament: cei care s-au întors la Dumnezeu și au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Salvator al lor.

Și omul bogat moare și este îngropat. Este foarte posibil, ca Lazăr să nu fi avut o înmormântare așa cum se cuvine, în orice caz Scriptura nu vorbește despre înmormântarea lui. Dar omul bogat a fost îngropat – aceasta au văzut oamenii. Dar apoi Domnul Isus relatează ce El a văzut și ce s-a petrecut cu cel bogat după moartea lui: „Pe când era în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui” (versetul 23). Apoi auzim pe omul bogat spunând lui Avraam: „trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în văpaia aceasta” (versetul 24). Ceva mai târziu Avraam zice: „Tu ești chinuit”. Și apoi: „Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este stabilită o prăpastie mare, așa că cei care ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată” (versetul 26).

Și ca să începem cu ultimul punct: Domnul Isus spune aici că timpul de har încetează pentru fiecare om în momentul când el părăsește pământul. Deci soarta omului este definitiv pecetluită în momentul când el trece pragul spre veșnicie. Între locul în care se află Lazăr și locul unde este omul bogat, este o prăpastie de netrecut. Lazăr nu putea să treacă la omul bogat, chiar dacă el ar fi vrut, și omul bogat nu putea ajunge la Lazăr. După moarte nu mai este nici un har. Afirmația că atunci se va oferi totuși o ocazie de întoarcere la Dumnezeu este în contradicție totală cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Vedem apoi cât de diferită este starea celor doi. Omul bogat și-a deschis ochii și se afla în chinuri. Într-o clipă, dintr-o viață plină de bucurie și strălucire, unde avea tot ce-i dorea inima, el a ajuns în locul de chin. Și de acolo omul bogat l-a văzut pe Avraam și pe Lazăr în sânul său. Ați stat și voi vreodată într-o seară afară și ați privit într-o sală sau cameră luminată ale cărei perdele erau date la o parte? Atunci se poate vedea tot ce se petrece înăuntru. Dar dacă cineva ar fi privit din cameră afară, nu putea vede nimic. Aceasta este ceva deosebit. Din întuneric se poate vedea tot ce se petrece la lumină. Dar dacă ești în lumină nu se poate vedea ce se petrece în întuneric. Perdelele aici la noi în sală sunt date la o parte. Dacă oamenii stau la o distanță de o sută de metri, atunci ei ne văd aici în lumina strălucitoare. Dar dacă voi priviți în afară, nu puteți vedea oamenii. Voi nu puteți vedea din lumină ce se petrece în întuneric. Și tot așa este și cu Lazăr și omul bogat. Cel bogat putea să vadă pe Lazăr, dar nu invers.

Încearcă să-ți imaginezi pentru un moment ce înseamnă să fii acolo în chinuri. Omul bogat suferă chinuri în flăcări, așa cum spune el. El are o sete așa de mare, că pentru alinare se roagă pentru un deget umed, care să-i răcorească limba. În același timp vede pe Lazăr în sânul lui Avraam, care este acolo mângâiat și primește binecuvântări minunate. Dar Lazăr nu-l poate vedea. Cei care sunt în lumină, nu pot vedea ce se petrece în întuneric. Dacă mai târziu noi din glorie am vedea pe cei care sunt pierduți pentru totdeauna, atunci aceasta ar întrerupe bucuria noastră. Dar nu va fi așa. Dar că aceia care sunt în întuneric vor vedea pe cei fericiți, putem deduce din această relatare. Ce stare îngrozitoare!

Deci în evanghelia după Luca 16 vedem starea sufletelor după moarte, atât a celor care cunosc pe Domnul Isus, cât și a acelor care nu-L cunosc. Am citit în 1 Corinteni 15 că această stare nu durează veșnic. Da, ea durează deja de câteva secole. De la moartea lui Abel până astăzi au trecut aproximativ 6000 de ani. Dar ea nu va mai dura mult. Domnul Isus va veni curând, morții în Hristos vor fi aduși la viață și noi, cei în viață, vom fi transformați. În 1 Corinteni 15,54 se spune că noi vom îmbrăca neputrezirea și nemurirea. Atunci nu va mai fi nici un suflet în Paradis. Toți cei care au fost acolo, vor avea un trup glorificat. Sufletul și trupul vor fi unite în glorie. Noi, cei care credem, care atunci vom trăi pe pământ, vom fi

transformați – trupul stării noastre smerite va fi transformat în asemănare cu trupul gloriei Sale (Filipeni 3.21). După aceea toți „vom fi răpiți în nori, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4,17). Cei adormiți nu vor mai fi atunci în Paradis, ci noi toți vom fi în Casa Tatălui. Atunci nu va mai fi nici o schimbare pentru noi. Noi vom locui în Casa Tatălui, și acolo va fi locuința noastră veșnică.

Însă aceasta nu este valabil pentru credincioșii tuturor perioadelor de timp, deoarece nu toți credincioșii vor ocupa aceeași poziție. Vom vedea mai târziu în Apocalipsa 21, că credincioșii Vechiului Testament și aceia care vor veni la credință după răpirea Adunării, nu vor fi în Casa Tatălui. Ei vor locui atunci pe pământul nou. Desigur, și acesta este un loc minunat, dar nu este locul pe care Dumnezeu în harul Său l-a pregătit pentru noi. Noi vom fi în Casa Tatălui și vom fi templul, locuința lui Dumnezeu în veșnicie.

Apoi, la o mie de ani după învierea credincioșilor, va fi sosit momentul despre care am citit în 1 Corinteni 15,26: Domnul va desființa ultimul vrăjmaș, moartea. Găsim descris aceasta în Apocalipsa 20: „Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. Și moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc.” (Apocalipsa 20,11-14). Vedem aici că Domnul Isus va birui moartea. Moartea va fi aruncată în iazul de foc. „Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20,14.15).

Probabil cineva va întreba: De unde ști tu că toți acești morți, care stau acolo, sunt necredincioși? Este realmente așa, că în creștinătate în general se spune, că prin „morți” se înțeleg toți cei care au murit și că noi toți trebuie să stăm odată înaintea marelui tron alb. Dar dacă citim Scriptura, recunoaștem clar că nu este așa. Noi am citit aici: „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor.” Deci, în Ioan 5,24 auzim pe Domnul Isus spunând: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și *nu vine la judecată*, ci a trecut din moarte la viață.” Deci Domnul spune aici categoric, că cine crede în El *nu vine* la judecată. Din aceasta rezultă că dacă în Apocalipsa 20 se spune că morții vor fi judecați, printre aceștia nu pot fi credincioși.

În Ioan 5,28 Domnul spune mai departe: „Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății.” Cei care L-au primit pe Domnul vor fi deci treziți pentru învierea *vieții*; cei care au făcut răul vor fi treziți pentru învierea *judecății*. De aceea știm că morții, care în Apocalipsa 20 stau înaintea tronului, pot fi numai necredincioși. Dar noi am mai văzut și că cu 1000 de ani înainte ca necredincioșii să învie și apoi să fie judecați, trupurile credincioșilor morți vor fi înviate. În acest moment sufletul și trupul vor fi unite din nou și credincioșii vor fi introduși în glorie.

După ce noi apoi am citit aici în Apocalipsa 20,15: „Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.”, în capitolul 21 se spune mai departe: „Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră: și marea nu mai este. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit din cer un glas tare, spunând:

„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei; și ei vor fi poporul Său și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moartea nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut.” Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi.” Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate.” Și mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și El Îmi va fi fiu. Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.” (Apocalipsa 21,1-8).

Aici găsim o descriere a stării finale, a veșniciei viitoare. Aceasta este starea în care nu va mai fi nici o schimbare. În general se spune că cei care mor intră în veșnicie. Însă aceasta este o veșnicie în care va mai fi schimbare, așa cum tocmai am văzut. Cei care mor ca necredincioși, ajung într-un loc de chin, în care omul bogat din Luca 16 se află de mai mult de 1900 de ani și unde va trebui să mai rămână cel puțin 1000 de ani. După aceea, când în înviere își va primi înapoi trupul său, el, după ce va fi judecat, va fi aruncat în iazul de foc, locul definitiv de chin, moartea a doua. Acolo va rămâne veșnic.

Și unde sunt credincioșii? Ei vor fi la Domnul Isus. Curând va veni momentul, și probabil foarte curând, probabil chiar astăzi, că glasul Domnului va răsuna și credincioșii adormiți vor primi în înviere un trup de slavă. Apoi ei vor intra în Casa Tatălui, unde vor fi veșnic. Însă ei vor veni împreună cu Domnul pe pământ, ca împreună cu El să facă judecata și în final să intre în Împărăția păcii. Însă locuința credincioșilor glorificați va fi în cer, așa cum găsim în Apocalipsa 4 și 5. Acolo vedem un tron, „și pe tron ședea Cineva ... Și de jur-împrejurul tronului, douăzeci și patru de tronuri, și pe tronuri ședeau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe; și pe capetele lor erau cununi de aur” (Apocalipsa 4,2.4).

În Apocalipsa 5 citim mai departe: „Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul: și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron. Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harpă și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și ei cântă o cântare nouă, spunând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți peste pământ!” (Apocalipsa 5,6-10).

Aici vedem deci, ce vor face credincioșii în cer după învierea lor. Îi vedem aici șezând pe tronuri, îmbrăcați în haine albe lungi cu cununi de aur pe capetele lor. Ei cântă spre onoarea Domnului Isus, Mielul care a fost înjunghiat. În capitolul 4 găsim că ei, spre onoarea Creatorului lor, își aruncă cununile înaintea Tronului și spun: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!” (versetul 11).

Aceasta este slujba, pe care ei o vor face în acest timp. Această slujbă ei încă n-o fac acum în Paradis. Cine adoarme acum și merge la Domnul în Paradis, are parte de bucurie veșnică și fără îndoială Îi vor aduce adorare. Însă aici în Apocalipsa 5 este vorba de perioada după care Domnul Isus a venit pentru ai Săi și ei au fost aduși la viață. În timpul acesta cei necredincioși

vor fi încă în mormintele lor și în timpul celor 1000 de ani ai Împărăției păcii vor mai locui oameni pe pământ. Însă noi toți vom fi în acest timp în Casa Tatălui, despre care Domnul Isus a spus în Ioan 14,2, că El va merge acolo ca să ne pregătească un loc în Casa Tatălui Său. Totodată noi vom practica slujba noastră. Locul nostru va fi pe scaune de domnie, în jurul Tronului lui Dumnezeu, îmbrăcați în haine preoțești albe și vom avea cununi de aur pe capetele noastre. Apoi noi vom domni (aceasta este Împărăția) și ca preoți vom sluji lui Dumnezeu. Am văzut la bătrâni, că ei au potire de aur pline cu tămâie și cântă o cântare nouă. Ei exercită slujba preoțească spre onoarea Domnului Isus. Ce slujbă sublimă va fi aceasta!

Da, ce privilegiu mare este să cunoști pe Domnul Isus, și aceasta nu numai pentru timpul cât noi suntem pe pământ. Și dacă ar fi numai pentru timpul cât suntem pe pământ, se merită totuși să-L cunoști. Cine dintre noi, care cunoaște pe Domnul Isus, nu cunoaște fericirea părtășiei cu El? A spus cineva, măcar pentru o clipă, aș fi mai fericit dacă nu L-aș cunoaște? Nimic nu se poate compara cu fericirea de a cunoaște pe Domnul Isus și de a merge cu El pe drum. Dacă aceasta este așa deja acum, în timpul acesta, cum va fi atunci în veșnicie? Cât de minunat este deja pentru aceia care au părăsit pământul și sunt la Domnul în Paradis!

La începutul capitolului 20 din Apocalipsa citim că noi vom veni împreună cu El pe pământ. El va bate pe vrăjmașii Lui, și noi vom domni împreună cu El. Despre aceasta citim și în 1 Corinteni 6,2-3: „Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” Chiar dacă noi *vom veni* pe pământ să domnim, totuși noi nu *vom locui* aici. Locuințele noastre sunt în Casa Tatălui. Noi vom avea un trup ca al Domnului Isus. Acest trup va fi asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3,21). Domnul Isus putea să fie într-un anumit loc, și scurt timp după aceea în alt loc. Pentru El nu erau uși încuiate, prin care să nu poată intra. Pentru El nu era nici o îngrădire. Tot așa va fi și la noi. Noi vom fi acasă în Casa Tatălui și vom veni pe pământ ca să domnim.

În Apocalipsa 20 stăm în pragul stării veșnice. Acolo vedem pe morți stând înaintea marelui tron alb. Aceștia sunt necredincioșii începând de la căderea în păcat și până la ultimul necredincios din viitor. Aceasta cuprinde o perioadă de timp de cel puțin 7000 de ani. Morții vor fi toți oamenii care au murit, cei care nu s-au întors la Dumnezeu. Înainte ca acești morți să apară înaintea tronului, pământul și cerul vor fi fugit (Apocalipsa 20,11). Pământul și cerul vor fi arse și elementele vor fi descompuse. Așa curăță Dumnezeu pământul de necurățiile care sunt pe el după căderea omului în păcat, și curăță cerul de necurăția care este în el după căderea lui satan.

Apoi Domnul Isus va crea un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Răul va fi închis în iazul de foc, care, așa cum a spus Domnul Isus în evanghelia după Matei 25,41, a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui. În final acolo vor ajunge toți oamenii care au preferat slujirea lui satan în locul slujirii lui Dumnezeu și au refuzat să se pocăiască. Ei vor fi veșnic în locul despre care Domnul Isus a spus: „Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” Răul va fi închis, așa că el nu va mai putea acționa, și va fi pentru totdeauna acolo. Atunci fricoșii, necredincioșii, păcătoșii și urăcioșii, ucigașii, curvarii, vrăjitorii, idolatrii și toți mincinoșii vor fi pentru totdeauna afară, pentru totdeauna în iazul care arde cu foc și pucioasă (Apocalipsa 21,8).

Să medităm încă o dată la aceste cuvinte: fricoșii și necredincioșii și mincinoșii sunt în iazul care arde cu foc și pucioasă, acesta este moartea a doua. Aceasta este destinația veșnică a acelor care nu L-au primit pe Domnul ca Mântuitor al lor și nu au venit cu păcatele lor și

vina lor la El. Ce destinație îngrozitoare, ce viitor îngrozitor pentru toți cei care nu s-au pocăit! Dar ce viitor minunat posedă dimpotrivă aceia care s-au întors la Dumnezeu!

„Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este.” (Apocalipsa 21,1). Există ceva care exprimă mai bine nestatornicia și caracterul schimbător, decât este marea? Dacă stați pe țărmul mării, puteți privi un ceas, o zi sau un an – niciodată ea nu arată la fel. Permanent își schimbă culoarea, și apa nu este niciodată liniștită. De aceea în prorocii marea este folosită deseori ca tablou al mulțimii de oameni, care în ochii lui Dumnezeu sunt permanent în mișcare. Însă în veșnicie nu va fi nici o dezordine. În cerul nou și pe pământul nou nu va mai fi nici o schimbare.

Acolo nu va mai fi nici un guvern. Am citit în 1 Corinteni 15, că Domnul Isus va da atunci puterea, Împărăția, Tatălui Său, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. Și aici în Apocalipsa 21, în starea veșnică, este de aceea vorba numai de Dumnezeu. Noi nu mai găsim aici Numele lui Dumnezeu ca Iehova, așa cum este în Vechiul Testament. Acest Nume L-a avut Dumnezeu în legătură cu poporul Israel. Aici nu mai este vorba nici de „Dumnezeu, Atotputernicul”, așa cum El S-a revelat patriarhilor. Tot așa nu găsim aici nici „Dumnezeu, Cel Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului” (Geneza 14,19), așa cum va fi Numele lui Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani. Noi nu găsim nici măcar pe „Tatăl”, cu toate că la acest Nume se face aluzie. Aici avem înaintea ochilor numai pe „Dumnezeu”, Dumnezeu, Creatorul, Dumnezeu, care Se vede în Sine Însuși și care are o legătură cu oamenii. În cerurile noi și pe pământul nou *va locui* dreptatea, așa cum spune Petru (2 Petru 3,13). Acolo nu va mai fi nici o nedreptate, nici o împotrivire, nici o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Și de aceea nu va mai fi nevoie de nici un regim.

Acolo nu vor mai fi nici popoare. Căci popoarele au luat ființă prin vrăjmășia și neascultarea lor față de Dumnezeu. Înainte de potop nu găsim popoare. Când oamenii au clădit turnul din Babel, ei au fost împrăștiați de Dumnezeu. Dumnezeu a făcut încurcătura limbilor, ca judecată, prin care au luat ființă popoarele. După potop Dumnezeu a înființat guvernarea, deoarece ea era necesară din cauza violenței și răutății oamenilor. Însă pe pământul nou acestea nu vor mai fi. Acolo vor fi numai oameni, care în viața lor pe pământ s-au întors la Dumnezeu, începând de la Adam și până la ultimul care a murit înainte de ziua de Rusalii și toți aceia care după răpire au fost născuți din nou. Acești oameni vor trăi pe pământul nou, și Dumnezeu va locui la ei în această stare minunată.

„Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.” (Apocalipsa 21,2). Am vorbit tocmai despre toți credincioșii începând cu Adam și până la Rusalii și de toți credincioșii de după răpirea Adunării până la sfârșit. Cu această ocazie nu am amintit explicit pe credincioșii începând cu ziua de Rusalii și până la răpirea Adunării. Ei sunt în Noul Testament categoric diferențiați de credincioșii dinainte de Rusalii și de cei de după răpirea Adunării. Numai ei constituie Adunarea lui Dumnezeu. Ei sunt mireasa, care în veșnicie vor ocupa o poziție deosebită ca Noul Ierusalim. În această ultimă secțiune și în capitolul următor găsim Noul Ierusalim în timpul Împărăției de o mie de ani. El este numit acolo de către înger ca fiind „Mireasa, soția Mielului” (Apocalipsa 21,9). Aceeași cetate sfântă, Noul Ierusalim, coboară aici din cer de la Dumnezeu pe pământul cel nou, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.

Nunta Mielului a avut deja loc cu o mie de ani în urmă (Apocalipsa 19,6-10), înaintea Împărăției de o mie de ani, în timp ce noi avem aici starea veșnică. Dar slava miresei nu se mai schimbă în cer. Rochia de mireasă, pe care o mireasă o poartă în timpul de acum, și

buchetul miresei, pe care o mireasă îl primește acum pe pământ, trec și se vestejesc. Dar haina cerească și podoaba cerească a miresei vor rămâne. La o mie de ani după nunta Mielului, Adunarea este descrisă ca o mireasă: „pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.” Slava ei nu se schimbă. Toată veșnicia va fi așa pentru Domnul. În continuare ea este numită cortul, locuința lui Dumnezeu: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii” (Apocalipsa 21,3). Tabloul Adunării ca și Casă a lui Dumnezeu îl găsim deja în Efeseni 2,21. Acolo vedem cum este clădită ea: „În care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul”.

Aici vedem Templul zidit complet. Adunarea este nu numai mireasa lui Hristos, ci ea este și Templul lui Dumnezeu. Aceasta va fi poziția ei în veșnicie. Adunarea lui Dumnezeu în veșnicie va coborî numai un timp limitat pe pământul nou, căci și în veșnicie locuința ei va fi în cer. Pe pământul nou vor locui credincioșii care au trăit înainte și după timpul Adunării. În opoziție cu aceștia Adunarea va ocupa totdeauna o poziție cerească. Faptul că ea este numită „cortul lui Dumnezeu” arată clar că Dumnezeu, când El va coborî atunci pe pământ, va veni în Adunare.

Ce stare minunată va fi aceasta! Și aceasta nu se va mai schimba niciodată. Această stare va dura veșnic. Oamenii de pe pământul nou vor constitui împreună poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși va fi la ei, El va fi Dumnezeul lor. El va locui la ei. Nu este minunat, că Dumnezeu Însuși va locui la oameni pe pământ? Însă Dumnezeu va locui numai la oamenii care au fost născuți din nou. Cât de îngrozitoare va fi dimpotrivă starea necredincioșilor, care atunci vor fi judecați veșnic! Nici starea lor nu se va schimba niciodată. Pentru ei este valabil: „Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9,44.46.48).

Pe pământul nou nu va mai fi nici un regim (guvern). Fiecare va împlini de bună voie voia lui Dumnezeu. Acolo nu va mai fi nici un păcat. Credincioșii nu vor mai avea natura veche. Acolo totul va fi în concordanță deplină și armonie cu Dumnezeu Însuși. Totul va reflecta slava Sa. Adunarea va ocupa atunci această stare deosebită ca Templu al lui Dumnezeu și ca mireasă a Mielului.

Dumnezeu va îndepărta cea mai mică aducere aminte de toată suferința de care ai Săi au avut parte pe pământ: „Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moartea nu va mai fi, nici înfrustare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut. Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi.”” (Apocalipsa 21,4.5). Dumnezeu Însuși este Cel care va șterge toate lacrimile din ochii lor. Și Dumnezeu Însuși, personal, va îndepărta orice amintire de suferința și necazul pe care noi le-am avut aici, orice gând la tot ce a adus lacrimi în ochii noștri. Așa cum o mamă șterge lacrimile unui copil, așa va face Dumnezeu personal cu fiecare din noi. Ce sentiment de compasiune! Ce bunătate! Ce legătură cu Dumnezeu! El, Dumnezeul Cel Preaînalt, va face aceasta personal la fiecare din noi. Așa de aproape va fi El de fiecare din noi. „Iată, Eu fac toate noi.”

În continuare se spune: „Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată” (Apocalipsa 21,6). Ce este Izvorul apei vieții? Dacă citim întâmplarea descrisă în Exod capitolul 17 și în Numeri 20, vedem aceasta. Stânca lovită acolo în pustie era Izvorul apei vieții. Apa venea din Stâncă. Și în 1 Corinteni 10,4 se spune: „Stânca era Hristosul”.

În modele găsim deja indicii referitoare la adevăruri pe care Noul Testament ni le prezintă ca doctrină: Domnul Isus este Izvorul din care curge apa vieții. Dumnezeu spune: „Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții”. Domnul Isus va fi acolo și va liniști toate nevoile noastre. Nu prin atotputernicia Sa, ci din slava, din scumpătatea Persoanei Sale Însăși:

aceasta este Apa vie, care va curge din El. Prin aceasta setea noastră va fi potolită, așa că nimeni nu va mai înseta. Va fi o satisfacere desăvârșită a tuturor nevoilor noastre. Ce slavă va fi aceasta! Această poziție a rânduit-o Dumnezeu pentru noi!

Aceasta este deci veșnicia, așa cum va arăta ea pentru fiecare din noi care cunoaște pe Domnul Isus și care a venit cu păcatele și vina lui la Dumnezeu. Ești tu unul, care încă nu s-a întors la Dumnezeu? Atunci puneți la inimă acest cuvânt, pe care Dumnezeu Însuși l-a spus: „Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.” (Apocalipsa 21,6.7). Aici Dumnezeu se prezintă de fapt ca Tată (chiar dacă numele Tată nu este numit explicit), căci El spune, că cineva Îi va fi fiu. Aceasta este valabil numai pentru biruitori. Cine nu biruie, nu va primi această parte, el nu va moșteni acestea. Cine sunt cei care nu vor moșteni? Sunt fricoșii, necredincioșii, păcătoșii, urâcioșii, ucigașii, curvarii, vrăjitorii, idolatrii și mincinoșii – partea lor este iazul care arde cu foc și pucioasă.

Nu este grav, ce se spune aici: fricoșii? Acestora le aparțin aceia care nu primesc pe Domnul Isus, deoarece le este frică de ceea ce ar putea spune oamenii, și aceia care nu mărturisesc pe Domnul Isus ca Domn al lor, deoarece le este frică să fie batjocoriți. Din aceștia face parte și bărbatul care nu se pocăiește, căci gândește: „Ce va zice soția mea?”, sau femeia, care gândește: „Ce va zice bărbatul meu?” Alții nu se pocăiesc din cauza copiilor, părinților, colegilor de serviciu, a vecinilor sau prietenilor. „Cât despre fricoși ... partea lor este iazul care arde cu foc și pucioasă.”

Apoi sunt numiți necredincioșii, care spun: „Eu nu pot crede”. Sunt mulți care nu spun aceasta, dar cu toate acestea nu cred Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu spune fiecărui om, că el este un păcătos pierdut, că el trebuie să se pocăiască, dar ei nu-L cred. El le spune: dacă tu ești un păcătos pierdut, atunci există salvare pentru tine, dacă vii la Domnul Isus. Dar ei nu cred aceasta. Ei nu vin la El cu vina păcatelor lor. Partea celor necredincioși este în iazul care arde cu foc și pucioasă.

Urmează apoi urâcioșii, ucigașii, curvarii, vrăjitorii și idolatri. Și ca ultimă grupă urmează mincinoșii. Și partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă! Dumnezeu a prezentat în versetele anterioare judecata înaintea marelui tron alb, unde toți morții vor fi judecați și unde se spune că partea lor este în iazul de foc (Apocalipsa 20,11-15). După aceea El a descris starea veșnică minunată, cu cerul nou și pământul nou (Apocalipsa 21,1-7). Cât de grav este, că Dumnezeu se referă din nou la iazul de foc!

Despre Dumnezeu se spune în 1 Timotei 2,3-4: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți, și să vină la cunoștința adevărului.” Acesta este motivul pentru care El nu încetează să atenționeze pe oamenii care sunt pierduți și încă nu au cunoscut starea lor de pierzare, și să le prezinte ce îi așteaptă în veșnicie, dacă ei nu vin la El și nu primesc Cuvântul Lui. Și când după aceea descrie slava celor mântuiți, pe care El în harul Lui nemărginit le-o va da, El atenționează încă o dată pe păcătos cu privire la moartea a doua, cu privire la iazul care arde cu foc și pucioasă (Apocalipsa 21,8).

Noi, cei care cunoaștem pe Domnul Isus, și prin harul Lui am fost salvați, avem dreptul să cunoaștem deja acum viitorul nostru minunat. Noi avem voie să aruncăm o privire în veșnicie, căci Dumnezeu ne-a revelat-o în Cuvântul Său. Și dacă ne gândim care va fi partea celor necredincioși, nu dorește inima noastră atunci, așa cum dorește și inima lui Dumnezeu, ca ei să-L cunoască? Nu simțim noi atunci nevoia să-i atenționăm cu privire la starea lor de

pierzare și să le spunem ce viitor îi așteaptă dacă nu se întorc la Dumnezeu? Nu simțim noi atunci nevoia să le arătăm salvarea, pe care ei o pot găsi la Domnul Isus? Nu mă îndoiesc: dacă ne ocupăm cu viitorul nostru și cu viitorul celor care nu cunosc pe Dumnezeu, atunci inimile noastre vor dori să atenționeze pe oamenii care sunt pe drumul ce duce în pierzarea veșnică.

Îmi amintesc de o întâmplare care a avut loc cu treizeci de ani în urmă. Stăteam la birou, când deodată am fost copleșit de gândul: „Tu ai încă 4000 de pliante în camera ta. Dacă Domnul Isus va veni în noaptea aceasta, pliantele sunt fără valoare. Astăzi tu poți atenționa pe oamenii din Winschoten.” După închiderea biroului, în jurul orei 6, am vizitat doi frați. Apoi noi am împărțit chiar în seara aceea cele 4000 de pliante. Noi n-am avut liniște, până nu am dat și ultimul pliant. Acea seară putea să fie ultima seară a timpului de har. N-am avut liniște, până nu am terminat, deoarece ne-am gândit la viitorul nostru minunat, dar și la acela al celor care vor merge la pierzare. În ziua în care vine Domnul Isus, ca să ne ia de pe pământ și să ne introducă în slava Sa, ușa harului se va închide pentru toți cei care au auzit Evanghelia, dar nu au crezut.

Să mulțumim lui Dumnezeu și să-L adorăm pentru partea minunată, care ne-a dat-o. Dar haideți să mărturisim Evanghelia și să ne gândim la aceia care sunt pierduți, dacă Domnul Isus vine.